

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

5. Dies Septembris. Ubi adest Christus, aranea, murus est; ubi abest Christus, murus, aranea est. Sanctus Paulinus de S. elice.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Septemb.

Tessera.

701

Dei amantis providentiam illustrandam, in pretiosa illius pupilla nos omnes, ut pupillos contineri, nec pium ullum lædi, aut violari posse, nisi Divina ipsa pupilla violetur. Sumus enim expressæ illius imagines semper in oculis perlucens, ut nostri oblivisci non queat, semper amet. Quàm ergò, debet Deo displicere sic amanti, non redamari? Rectè enim Poeta:

Illi poena datur, qui semper amat, nec amatur.

5. DIES SEPTEMB.

Ubi adest Christus, aranea, murus est; ubi abest Christus, murus, aranea est. *Sanctus Paulinus de S. Felice.*

Diffiden-
tia sui. 1.

Qui confidit Deo, diffidit sibi. Quomodo potes tibi fidere, cum sis ipsa, quæ labitur fragilitas; quæ delinquit pravitas; quæ evanescit inanitas? Rectè fides Christo; quo præsentem, nihil tam est infirmum, quod hominem non confirmet; quo absente, nihil tam est validum, quod non infirmetur. Tolle gratiam Christi, jam destitueris, quæ antea nitebaris basi; nisi enim Gratia præsidio muniaris, expers mortiferi ciminis diu esse non vales. Causa est, contumacia rationis agrè Deo subjectæ; ex qua consequitur, ut à Deo, & recto sæpius declinet, præoccupatis cupiditatibus in transversum abrepta; quæ licet, possint altiore Rationis attentæ iudicio frangi; tamen, cum hujus attentionis præsentiam multa divellant, ac dissipent, fieri non potest, ut vitiosæ, ac in malum propensæ voluntati obscurata, & debilis ratio diu reluctetur: nisi Divinæ antidoto gratiæ retineatur in officio ergò

ergà Deum. Hujus magnitudinem boni, id est, Gratiæ solus capiet; cui mali, quod peccato inest formidandi, perspecta fuerit magnitudo, & deformitas.

II. Tam distat à malignitate culpæ, malum pœnæ; ut licet hoc infinitis exaggeretur cruciatibus, nunquam sit ad ullam culpæ malitiam perventurum. est pars Justitiæ, pœna; quæ cum sit optima, malum esse non potest. A Deo infligitur; qui velle nisi bonum nequit: undè conficitur, sua homini, si foret explorata damnatio, committendum tamen nullo pacto fore, ut se novo crimine obligaret. Imò, si jam inferis addicto promitteretur salus, eâ lege, ut culpam lethalem admitteret, repudiandum fore conditionem, eligendamque potius sempiternam pœnam, quàm momenti unius culpam. Jam quærotis, qui accumulans scelera sceleribus; qui suarum conscii sordium, indè sordescunt proclivius, licentiusque post alterum, & alterum lapsum, in quartum, & ulterius prorumpunt: an tribus dæmonibus ad carnificinam traditi, quintum & decimum, & plures expeturi sint tortores? Oimmanissimam, in seipsum insatorum hominum rabiem! Deterius est quod unum addis patris peccatum; quàm quantum Inferorum armamentario in reos Majestatis homines, ac dæmones euditur, occupaturque tormentorum: estque hæc ultima insania; amare culpam, & odisse pœnam; cum malitiæ immenso delictum crimine pœnam quamvis, culpam etiam tenuis superet: sed ipsa in pœna, cur tam cæci sumus, & sensu cassi? Quis tandem carnifici, ad candentem forcipem addictus, petat, quibus crucietur laminas ardentes? Quis veneno iectus, captet novas, quas admo-

veat viperas? Heu! peccata peccatis neçtimus; & quod sequitur, pœnas pœnis, multò quàm à nobis fingi possunt atrocioribus.

III. At, si nos parùm tam perperam potens nostri amor hîc movet, moveat reverentia Salvatoris: ponatur denique injuriæ modus, ut satis sit toties illum prodidisse, sat ejus sanguinem toties polluisse. Quis antropophagus ad hostis cadaver pridem à se confecti furiosus recurrit, iterumque, ac sapius refugit? sævitum satis in eum, qui te ab æterno dilexit! sufficiat hæctenus, inhibe scelestel à colaphis parricidam manum; à proculcatione Christi, sacrilegum pedem; à perfidiâ mentem, tot amandi, timendi, fidelitatis servandæ causis tam diu rebellem! Promittit hinc Deus fœlicitatem perpetuam ac certam; referat peccati vastû chaos, & irremeabile profundum, ut absistas procul; pericula explicat, ne iis impliceris, beneficia, ut emolliaris: filii sui mortem, vitæ tuæ, salutique impensam; ut nefas cealeas posse alteri, quàm ipsi vivere. Promittit hinc dæmon, inò obijcit duntaxat momentum fugax pessimæ voluptatis. Inferorum tormentis obnoxium: & vincit, pròh scelus! & abs te iniquissimam, quam poscebat adversùs Deum sententiam; teque ipsum tibi, cum spe tota salutis abs te aufert, sibi que maticipat. Et in tanta cœcitate, pravitate, caligine, fragilitate, & ad quodvis malum proclivitate; in loco tam lubrico, tot inter hostium insidias, laqueos, machinas; tot inter fraudes, technas, pericula, quibus involvitur, homo de se quidquam, ut audeat præsumere, viribus fidere? cum tantis, præsertim, malis se non possit expedire, nisi opitulante illi Dei gratiâ? si
igitur

igitur sapias, noli ulli extra Deum firmiter fidere; quia
omnis homo fallax: noli etiam leviter credere; quia
omnis homo mendax: quod si facias, damno tuo in-
telliges non esse à verò alienum illud Poetae:

Qui leviter credit, deceptus saepe recedit.

6. DIES SEPTEMB.

Magnanimo, nihil est magnum. *Seneca epist. 23.*

Magnani- I.
mitas.

Quod est Aquila inter volu-
cres; hoc est Magnanimus
inter homines. Nihil aestimat
magnum in terris, praeter
eum, cuius magnitudinis nullus est finis. Vin' nosse
genium magnanimi, indolem magnanimi: tatis? *Se-
neca utriusque lineamenta adumbravit: (a) Eris ma-
gnanimus, si pericula non appetas, ut temerarius, ne
formides, ut timidus: mensura ergò Magnanimitatis est,
nec timidum esse, nec audacem.* Generosa mentis e-
rectio adversus difficultatem, in virtutis exercitatio-
ne insurgentem, extra rem bellicam, ex eo satis su-
perque enitet; quod animum prodat verè nobilem,
qui virtutis objectu non deficiatur, sed potius auden-
tior contra eat; nec prius abistat conatu, quam per-
domitâ difficultate, & perruptis interpositis obici-
bus, gaudeant successu. Sine hac virtute, irriti cadunt
necesse est, conatus reliquarum virtutum. Cùm enim
certum sit, exercitationes quarumcunque virtutum
obseptas esse difficultatibus: sanè, ni mens adversus
eas per Magnanimitatem erigatur, vel nulla unquam
concipietur voluntas ex virtute operandi; vel con-
cepta ad maturitatem non perveniet: sed factò mi-
serè

(a) *Sen. 4. de virt.*